

Львівська
Педагогічна
Спільнота

МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ
АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ
ПЕДАГОГІКИ ТА ПСИХОЛОГІЇ**

27-28 червня 2014 р.

Львів

Теоретичні та практичні аспекти розвитку сучасної педагогіки Т 33 та психології. Збірник тез наукових робіт учасників міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 27-28 червня 2014 року): – Львів: ГО «Львівська педагогічна спільнота», 2014. – 100 с.

У збірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Теоретичні та практичні аспекти розвитку сучасної педагогіки та психології». Для студентів, аспірантів, викладачів навчальних закладів, науковців та представників громадських організацій.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

УДК 37.01+159.9(063)
ББК 74.0+88.0я43

НАПРЯМ 1. ЗАГАЛЬНА ПСИХОЛОГІЯ ТА ПСИХОЛОГІЯ ОСОБИСТОСТІ

Руденко Д. С. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМВІДНОСИН У ПОВТОРНОМУ ШЛЮБИ	5
Філоненко Г. С. СОЦІАЛЬНИЙ ІНТЕЛЕКТ ТА ЧАСОВА ПЕРСПЕКТИВА ОСОБИСТОСТІ У СТРУКТУРІ ПСИХОЛОГІЧНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ	8

НАПРЯМ 2. ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ В ОСВІТІ

Георгієв В. М. ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ВИСОКОМОБІЛЬНИХ ДЕСАНТНИХ ВІЙСЬК ПІД ЧАС НАВЧАННЯ У ВВНЗ.....	12
Тітова Г. В. ДО ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ СПОРТИВНИХ ЛІДЕРСЬКИХ ЯКОСТЕЙ В УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ	16
Шевякова І. П. ДОСЛІДЖЕННЯ ПРАГНЕННЯ ДО ДОСКОНАЛОСТІ В КОНТЕКСТІ САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ.....	18
Чумак В. В., Ніценко Т. П. СПОСІБ ПОДАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ЯК ЧИННИК ПСИХОЛОГІЧНОЇ КОМФОРТНОСТІ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ.....	22

НАПРЯМ 3. ЗАГАЛЬНА ПЕДАГОГІКА

Король В. М., Прахова С. А. ДИДАКТИЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ПРОСТОРОВИХ УЯВЛЕНЬ УЧНІВ НА УРОКАХ ІСТОРІЇ.....	26
Лопатенко Ю. П. ЖІНОЧА ПАНСІОННА ОСВІТА НА ВОЛИНІ (КІНЕЦЬ XVII – ПОЧАТОК XIX СТОЛІТТЯ).....	29
Пагута Т. І. СТРУКТУРНА МОДЕЛЬ ЕСТЕТИЧНОЇ ВИХОВАНOSTІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	34
Подольська Н. О. АКТУАЛЬНІСТЬ МОВНОГО ПИТАННЯ І ПРОБЛЕМИ МОВНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ.....	38
Прахова Т. Ю., Таран І. І. СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ПРОБЛЕМИ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ УЧНІВ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	41

НАПРЯМ 4. ФІЛОСОФІЯ СУЧАСНОЇ ОСВІТИ. СУЧАСНІ ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА МЕТОДИКИ

Грязнова В. І. ОРГАНІЗАЦІЯ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ КРЕАТИВНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ УЧНІВ	45
--	----

Грязнова І. О. ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОСВІТІ	49
Кочеригін Л. Ю. МЕТОДИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ РОБОТИ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН	52
Кошавець І. М. НАРОДНА ХУДОЖНЯ ТВОРЧІСТЬ ЯК ЗАСІБ АКСІОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ	56
Подольська А. О. РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ФІЛОЛОГІВ	60
Сидорук О. Ю. ВИКОРИСТАННЯ МУЛЬТИМЕДІЙНО-ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПІД ЧАС ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У НІМЕЧЧИНІ	62
Холтобіна О. У. АДАПТАЦІЯ ІНТЕРАКТИВНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ «ЖИВА БІБЛІОТЕКА» ДО УМОВ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ	66
Янкович І. І. СУЧАСНІ ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА МЕТОДИКИ В ПІДГОТОВЦІ ВЧИТЕЛІВ ДО ВИХОВНОЇ РОБОТИ В ПОЛЬЩІ	69

НАПРЯМ 5. СУЧАСНІ ПСИХОЛОГІЧНІ ТА ПЕДАГОГІЧНІ МЕТОДИ ВИКЛАДАННЯ

Стаднійчук І. П. ВИКОРИСТАННЯ КЕЙС-МЕТОДИКИ ПРИ ФОРМУВАНІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ТЕХНІКІВ-МЕХАНІКІВ В АГРАРНОМУ КОЛЕДЖІ	73
Старуш С. Г. ІНТЕРАКТИВНІ ФОРМИ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ РОБОТИ НА УРОКАХ НАВКОЛИШНЬОГО СВІТУ ТА ПРИРОДОЗНАВСТВА	77
Шуть Т. О. ФОРМУВАННЯ ВОКАЛЬНИХ НАВИЧОК ТА ВИКОНАВСЬКОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВОКАЛІСТА «Д.Р.А.Й.В.»	81

НАПРЯМ 6. УПРАВЛІННЯ СИСТЕМОЮ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ МОДЕРНІЗАЦІЇ. СИСТЕМИ ОЦІНЮВАННЯ

Гінсірівська І. Р. КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПІДХІД У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З МЕНЕДЖМЕНТУ ДО ІННОВАЦІЙНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ВИЩИХ ТЕХНІЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ	86
Цідило І. І. КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ХУДОЖНЬО-ПРОЕКТНИХ ЗАВДАНЬ СТУДЕНТІВ З КОМП'ЮТЕРНОГО ПРОЕКТУВАННЯ	89
Цідило І. М. КОНТРОЛЬ ВИВЧЕННЯ КУРСУ «ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІ ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ»	93

НАПРЯМ 1. ЗАГАЛЬНА ПСИХОЛОГІЯ ТА ПСИХОЛОГІЯ ОСОБИСТОСТІ

Руденко Д. С.
студентка 3-В курсу
психологічного факультету
Науковий керівник: Овчаренко О. В.
кандидат психологічних наук,
доцент кафедри прикладної психології

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
м. Черкаси, Україна

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМВІДНОСИН У ПОВТОРНОМУ ШЛЮБІ

Становлення сучасної гармонійної української сім'ї є однією з основних задач психолога-практика. Актуалізація психологічних засад формування шлюбних відносин передбачає розробку та впровадження комплексних програм, спрямованих на соціальну, психологічну, медичну підтримку партнерів. Вивчення взаємовідносин подружжя у повторному шлюбі набуває важливого значення у зв'язку з потребою їх оптимізації.

Повторним визначається той шлюб, в який вступають люди з досвідом шлюбних відносин. Повторний шлюб можливий лише після розірвання попередніх взаємовідносин осіб, що перебували у шлюбі, тобто після розлучення. В результаті вступу до нового шлюбу поєднуються стосунки не двох, а більшої кількості родин і виникає змішана сім'я, чи сім'я повторного шлюбу. Тому повторний шлюб відрізняється від сім'ї перших шлюбних відносин.

Як вказує С. І. Голод [3, с. 76], в Україні повторні шлюби відіграють компенсуючу роль, переважно по відношенню до сімей, які зазнали розлучення. При цьому доля чоловіків і жінок після розлучення складається не завжди однаково, що пов'язано з труднощами адаптації подружжя один до одного, до нових умов спільного життя. Психологічні особливості повторного шлюбу найчастіше ігноруються, що створює безліч проблем, в результаті чого розпадається два з трьох повторних шлюбів.

Основною детермінантою вступу в повторний шлюб є бажання суб'єкта створити сім'ю. Психологи [4, с. 159] вважають, що даний мотив настає тоді, коли згадка про колишнього чоловіка чи дружину викликає нейтральні почуття, а особистість обдуманно приймає рішення про вступ

Список літератури:

1. Волкова Н.П. Педагогіка / Н.П. Волкова. – К.: Академія, 2003. – 576 с.
2. Гонтаровська Н.Б. Концептуальні засади створення інноваційного освітнього середовища/ Н.Б.Гонтаровська // Педагогіка і психологія. – 2010. – № 1. – С.75 – 85.
3. Державна національна програма „Освіта“ (Україна XXI століття). – К.: Райдуга, 1994. – 61 с.
4. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології: навч.посібник. – К.: Академвидав, 2004. – 352 с.
5. Комплексна класифікація інновацій Н.В. Горбунової (Інноваційна діяльність навчальних закладів) [Електронний ресурс] / О.М. Гурова // http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/pspo/2006_9_1/doc_pdf/gurova.pdf
6. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах / [Бігич О.Б., Бражник Н.О., Гапонова С.В.]; під керівн. С.Ю. Ніколаєвої. – [2-е вид.]. – К.: Ленвіт, 2002. – 328 с.
7. Освітні технології: [навч.-метод.посібник / за заг.ред. О.М.Пехоти]. – К.: А.С.К., 2001. – 256 с.

Кочеригін Л. Ю.

*аспірант кафедри соціальної педагогіки
та інформаційних технологій*

Національний університет біоресурсів і природокористування
м. Київ, Україна

МЕТОДИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ РОБОТИ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН

Поняття методики навчального процесу в окремому навчальному закладі і з окремих навчальних дисциплін ґрунтується на понятті методики загалом як найбільш загальної.

Основним завданням методики викладання окремого предмета є розкриття взаємозв'язків між явищами процесу окремої навчальної дисципліни. При цьому встановлюються нормативні вимоги до навчальної діяльності викладача (викладання) та студента (вивчення навчальної дисципліни).

Мета статті полягає в аналізі сутності та змісту методики індивідуальної роботи з вивчення спеціальних дисциплін у процесі професійної підготовки майбутніх фахівців.

Методика може розглядатися у двох значеннях – широкому (як спосіб організації діяльності) та вузькому (як вчення про методи навчання окремої дисципліни). Проте, на нашу думку, мусить існувати визначення методики ще у більш вузькому значенні – як *методики індивідуальної роботи з вивчення спеціальних дисциплін*.

Оскільки традиційно методика як галузь знання вивчає форми і методи навчального процесу, їх класифікують у кілька груп, а саме:

1) За характером викладання навчального матеріалу – словесні, наочні і практичні;

2) За способом організації навчального процесу – методи організації та здійснення пізнавальної діяльності; методи стимулювання навчальної діяльності; методи контролю та самоконтролю; бінарні методи навчання;

3) За логікою сприймання та засвоєння навчального матеріалу – індуктивно-дедуктивні, репродуктивні, прагматичні, дослідницькі, проблемні.

За поділом методів навчання у третій групі можемо встановити місце і роль індивідуальної роботи у процесі застосування кожного з методів.

Поняття загальної методики тісно пов'язане з більш вузьким поняттям – методики індивідуальної роботи студентів. Як і інші підрозділи методики навчання, методика індивідуальної роботи студентів передбачає необхідність застосування певних методів індивідуальної роботи, які в сукупності і складають методику її реалізації. Проблема методики індивідуальної роботи стала предметом дослідження численних науковців – педагогів, психологів, філософів (В. Салов [2], Ю. Бабанський [3], В. Козаков [4], Б. Сверида [5] та ін.). Як правило, методика індивідуальної роботи трактується ученими двоюко – як методика розробки й вирішення завдань для самостійного опрацювання і методика розробки й вирішення індивідуальних завдань.

Методична концепція кожного окремого предмета передбачає дотримання сукупності методичних принципів, які ми співвіднесли з проблемою організації індивідуальної роботи з вивчення спеціальних дисциплін.

Самостійна робота студентів як важливий компонент їх професійної підготовки виконує місію формування у майбутніх фахівців здатності самостійно вирішувати поставлені професійні завдання і поповнювати свої професійні знання, вміння й навички. Частка самостійної роботи студентів зростає від першого до випускного курсу і охоплює дедалі більшу кількість завдань для самостійного розв'язання. Основними вимогами до організації самостійної роботи, які складають частину її методики, є такі:

1) Регулярність і систематичність самостійної роботи студентів;

2) Здатність до виділення головного в навчальному матеріалі;

3) Сталість емоційно-вольових зусиль до виконання самостійної роботи та ін. [1, с. 93].

Виконання індивідуальних завдань і організація індивідуальної роботи в процесі вивчення спеціальних дисциплін передбачають змістову та організаційну самостійність. Змістова самостійність передбачає здатність студента приймати власні індивідуальні рішення без допомоги зі сторони, тобто фактично це самостійна індивідуальна робота студента. Організаційна самостійність виражається у здатності студента організувати свою самостійну роботу у межах навчального процесу. Змістова самостійність може бути сформована, як свідчать дослідження В. Нагасва [1, с. 77], на чотирьох рівнях:

1 рівень – виконавча самостійність, тобто самостійність у виконанні наданих викладачем завдань, у тому числі й індивідуальних, зі спеціальних дисциплін;

2 рівень – самостійність у типових ситуаціях – це здатність студента вирішувати типові завдання зі спеціальних дисциплін за готовим зразком чи відомим алгоритмом їх розв'язання;

3 рівень – самостійність у нетипових ситуаціях – визначає здатність майбутнього фахівця вирішувати професійні задачі нетипового характеру, сформульовані як для групового, так і для індивідуального розв'язання;

4 рівень – творча самостійність, тобто самостійне виконання студентом завдань зі спеціальних дисциплін творчого характеру; самостійне формулювання індивідуальних завдань творчого характеру з метою їх розв'язання.

Методика індивідуальної роботи студентів передбачає окреслення самого поняття індивідуальної роботи як процесу і як форми діяльності.

Реалізація методики індивідуальної роботи студентів зі спеціальних дисциплін особливо ефективно розвивається в умовах кредитно-модульної системи навчання, притаманної нині більшості вищих навчальних закладів. Кредитно-модульна система навчання дозволяє підвищити рівень організованості студентів для виконання індивідуальних навчально-дослідницьких завдань. У структурі навчального навантаження студента в означеній системі навчання індивідуальна робота розглядається як один з основних компонентів навчального процесу. Інформативний характер навчального процесу, таким чином, трансформується в індивідуально-диференційований, з вагомою часткою самоосвіти майбутнього фахівця на основі доцільно сформованої системи індивідуальних завдань.

При цьому важливе значення в методиці вивчення окремих спеціальних дисциплін відводиться *організуючій ролі викладача* означеної дисципліни. Коректна методика кожного спеціального предмета дає можливість доцільно організувати навчальний процес, а також змотивувати студентів на якомога більш глибоке засвоєння навчального

матеріалу, та на виконання індивідуальних самостійних завдань у позааудиторній діяльності.

Виконання індивідуальних завдань студентами у процесі вивчення спеціальних дисциплін передбачає реалізацію певної низки дій: усвідомлення мети, прийняття навчального завдання, надання індивідуальному навчальному завданню особистісного смислу, розподіл навчальних дій з розв'язання індивідуального навчального завдання та самоконтроль [6].

Індивідуальна робота студентів має бути доцільно спланованою. Це планування в умовах кредитно-модульної системи навчання може бути у вигляді планування годин на самостійну роботу (на кожні 6 аудиторних годин – 4 години для самостійної роботи). Практика показує, що до 30% програмового матеріалу зі спеціальних дисциплін може опануватися студентами самостійно і закріплюватися у вигляді індивідуальних навчальних завдань. При цьому у студентів успішно формуються уміння і навички розумової праці:

- Вміння працювати з навчальною літературою та іншими науковими джерелами;

- Вміння розподіляти матеріал на смислові частини, складати план і виділяти головну думку;

- Здатність самостійно робити висновки з прочитаного і вивченого;
- Здатність бачити перспективу у подальшому самостійному опрацюванні матеріалу і виконанні індивідуальних навчальних завдань.

Стрижневим компонентом методики індивідуальної роботи студентів зі спеціальних дисциплін є *методика індивідуальних навчальних завдань*. Індивідуальне навчальне завдання є різновидом позааудиторної самостійної роботи студента і може мати навчальний, навчально-дослідницький чи проектно-конструкторський характер. Метою виконання індивідуального навчального завдання є самостійне вивчення студентом частини програмного матеріалу (у нашому випадку – зі спеціальних дисциплін). У процесі виконання індивідуального навчального завдання у студента формується здатність до схематизації, систематизації, класифікації, узагальнення та закріплення навчального матеріалу з окремої спеціальної дисципліни. Виконання кожного конкретного індивідуального навчального завдання відбувається на основі знань, умінь і навичок, отриманих студентами під час лекційних, семінарських, лабораторних і практичних занять і стосується однієї або ж кількох тем з того чи іншого спеціального предмета. Особливим видом індивідуальних навчальних завдань є *інтегровані чи комплексні*, які передбачають виконання завдань одразу з кількох спеціальних дисциплін.

Список літератури:

1. Нагаєв В. М. Методика викладання у вищій школі. Навчальний посібник / В. М. Нагаєв. – К.: ЧП, 2007. – 211 с.
2. Салов В. О. Основи педагогіки вищої школи / В.О. Салов: навчальний посібник. – Дніпропетровськ: НГУ, 2003. – 274 с.
3. Бабанский Ю. К. Рациональная организация учебной деятельности / Ю. К. Бабанский. – М.: Знание, 1981. – 83 с.
4. Козаков В. А. Организация самостоятельной работы студентов / В. А. Козаков // Проблемы высшей школы. – 1988. – Вып.64. – С. 14-24.
5. Сверида Б. В. Методичні вказівки з організації самостійної роботи студентів першого курсу денної та заочної форм навчання / Б. В. Сверида. – Івано-Франківськ: ІФІНГ, 1985. – 120 с.
6. Сверида Б. В. Проведення самостійної та індивідуальної роботи зі студентами в умовах кредитно-модульної системи організації навчального процесу / Б. В. Сверида [Електронний ресурс]. – режим доступу: <http://www.nung.edu.ua/news/samrob.pdf>

Кощавець І. М.

*доцент кафедри музично-інструментальної підготовки вчителя,
заслужений діяч мистецтв України
КЗ «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради
м. Харків, Україна*

НАРОДНА ХУДОЖНЯ ТВОРЧІСТЬ ЯК ЗАСІБ АКСІОЛОГІЧНОГО ВИХОВАННЯ

Одним з найважливіших завдань, що стоять перед нашим суспільством нині, є його духовне, моральне відродження, яке неможливо здійснити, не освоївши культурно-історичний досвід народу, що створюється віками, величезною кількістю поколінь і закріплений у витворах народного мистецтва.

Кожен народ через обставини грає в історії свою особливу роль. У кожній системі виховання проявляється народність як основна ідея виховання. Народ без народності – тіло без душі.

Народ – творець історії, він розвиває усі життєві процеси суспільства – його економіку, культуру, науку, техніку.

Народність – це джерело діяльності і розвитку, вираження прагнень народу зберегти свої національні риси, свою неповторність.

Народна художня творчість – це джерело зберігання здобутків пращурів, яке дає народу історичне існування, свою неповторність та самобутність. У основі ідеї народного виховання лежить поняття про людину, якою вона має бути за поняттями того або іншого народу у відомий період його розвитку.

Людина, що втратила свої коріння, стає втраченою для суспільства. Тому, ніщо так не сприяє формуванню і розвитку особистості, її творчої активності, як звернення до народних традицій, обрядів, народної творчості. Саме знаходячись в природній мовній обстановці, дитина легко, без особливих зусиль, іноді інтуїтивно освоює її. [7, 23].

Ще К. Ушинський, висуваючи принципи народності, говорив про те, що «Мова це найживіший, найщедріший і міцніший зв'язок, що сполучає віджилі покоління народу, що живуть і майбутні, в одне велике історичне живе ціле».

Народність має бути покладена у будь-якого народу в основу виховання, як загальна його закономірність, як початок будь-якої педагогічної ідеї і мети виховання.

Народна художня творчість – це історична основа, на якій розвивалася і розвивається світова художня культура, одна із форм суспільної свідомості і суспільної діяльності.

Народна творчість, що включає величезну кількість жанрів це неоціниме багатство нашого народу, величезний пласт культури, як національної, так і світової, показник здібностей і таланту народу. Через народну творчість дитина не лише опановує рідну мову, але і освоює його красу, лаконічність, залучається до культури свого народу, отримує перші уявлення про неї. Вона концентрує в собі увесь досвід людства, несе в собі усі форми суспільної свідомості, включає величезну кількість інформації, встановлює спадкоємність між минулим і сучасним. Це робить народне мистецтво «універсальним засобом соціалізації, засобом засвоєння соціальних цінностей». Саме тому, надзвичайно актуальним є використання народної творчості в роботі з дітьми. [1, 12].

Визнання освіти в якості загальнолюдської цінності сьогодні ні у кого не викликає сумніву. Але не менш важливу роль грають цінності народної художньої творчості, оскільки саме вони формують етнічну детермінанту самосвідомості. В результаті зростає людина певної культури, а не істота без коренів, без роду, без племені.

Сучасній педагогіці властивий гуманістичний підхід до дитини, оскільки гуманістичні завдання є найважливішими, поставленими самим життям. Роль механізму зв'язку між практичним і пізнавальним підходами виконує аксіологічний або ціннісний, підхід, що виступає своєрідною кладочкою між практикою і теорією. Він дозволяє, з одного боку, вивчати явище з точки зору закладених в них можливостей задоволення потреб дітей, а з іншої – вирішувати завдання гуманізації суспільства.